

ikke frembyde Banfeligheber. Jeg mener derfor, at hvis man vil beholde disse nye Procesbestemmelser, som Landsthinget har indført — og jeg skal ikke fremsætte nogen afgjørende Indvending derimod —, vil det maasse paa flere Punkter være nødvendigt og hensigtsmæssigt, at der kommer enkelte supplerende Bestemmelser dertil; men det staar for mig stadigt som tvivlsomt, om der vindes saa meget, som der tabes ved Indførelsen af denne nye Proces i disse Sager. Den af den første Laler, den ærede Folkethingsmand for Præsts Amts 3die Valgkreds (Leth) omtalte Bestemmelse om Forlig tror jeg ikke har nogen stor Betænkelse; den kan vistnok være ret naturlig. Det vil vel være utvivlsomt, at denne Bestemmelse her vil være at forstaa paa den Maade, at naar det ikke kan ses, at der er mæglet Forlig, vil Sagen være at annullere. Der skal mægles Forlig i disse Sager, staar der, paa samme Maade som i enhver Gjøsteretsfag, altsaa med samme Virkning, og det kan ikke være nogen Indvending derimod, at Bestemmelsen, som den staar i Skifteloven, hvor det er under helt andre Forhold og i helt andet Sammenhæng, muligvis er at forstaa paa en anden Maade, hvad jeg ikke her skal inlade mig paa.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal med Hensyn til det Punkt, som har spillet den vigtigste Rolle ved Forhandlingen idag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Lovforlaget i Landsthinget foregaaende Forandring, hvorefter Gjøsteretsbehandling er gjort til Regel i Bøxfager, er heldig eller ikke, blot bemærke, at jeg i Landsthinget stillede mig overfor dette Spørgsmaal saaledes, at jeg erklærede, at jeg for min Part ikke skulde have Noget imod at gaa ind derpaa, forsaavidt Rigsdagens to Afdelinger maatte forenes derom, forsaavidt de maatte ønske det, men jeg gjorde allerede der visse Betænkelsegjældende mod dette Skridt. Til de Grunde, jeg dengang anførte, er der idag kommet adskillige, som jeg tilstaa, jeg ikke havde tænkt paa; men jeg vil dog tillige her nævne, hvad jeg fremhævede i det andet Thing, fordi det ikke er blevet anført her idag. Jeg har nu i det Hele haade overfor dette Spørgsmaal og med Hensyn til den hele Lov søgt saa meget som muligt at gjøre den Betragtning gjældende, at man burde indskrænke sig til, hvad der var en nødvendig Følge af Bøxfeloven, og ikke gaa til videregaaende Forandringer i vor Proces, og navnlig har jeg gjort gjældende og vil ogsaa omtale det her, at det er mig ikke klart, om den ensidige Bestræbelse efter at fremskynde Bøxfagers Behandling, medens vi iøvrigt beholde den langsomme Procedure, kan siges at være saa heldig. Jeg er meget rede til at erkjende, at det er Hovedmanglen ved vor civile Proces, at den er saa

langsom, men det er en Mangel, den lider af ikke alene i Bøxfager, men i alle Sager. Men naar man overhovedet ikke kan stride til en væsentlig Afhjælpning af Manglerne ved vor Procedure i det Hele, finder jeg det noget tvivlsomt, hvorvidt der saa vil være vundet Noget ved at lægge særlig Vægt paa at afforte Bøxfproceduren. Det er for det Første en Smagsfag, om man anser det for et saa stort Gode, saaledes at kunne trænge hurtig ind paa sin Debitor med Eksekution og deslige; men dernæst er det i alt Fald klart, at man meget let derved kan komme til at begunstige Bøxfordringen paa en Maade, der ikke staar i Harmoni med den Stilling, Lovgivningen iøvrigt anviser den. Den Omstændighed, at der aabnes Veie til meget hurtig at faae Dom i Bøxfager, vil ogsaa i mange Tilfælde føre til, at man faar Eksekution og mulig naaer frem til Auktion før andre Fordringshavere paa samme Mand, og man kommer paa den Maade dog meget let til at give Bøxfkrav indirekte en Fortrinsret fremfor andre Krav, en Afgang til fortrinlig Fyldestgjørelse fremfor andre Krav, som det jo netop er vor Lovgivnings Mening ikke i Almindelighed at indrømme dem, idet vi jo allerede ved den ældre Fallitlov af 1858 affastede den Forskjel, der var mellem Gaandstriftskrav og Bøxfkrav og andre Krav i Konkursboer. Derfor har jeg, som sagt, allerede paa et tidligere Standpunkt gjort blandt andre ogsaa den Betragtning gjældende, at det kunde have sin Betænkelse saaledes at lægge ensidig Vægt paa at afforte og fremskynde Bøxfproceduren, da det kunde give Bøxfkreditor særligt Fortrin for andre Krav og opfordre til at bruge denne Bøxfform mere end ønskelig; thi i sin Helhed anser jeg det ikke for noget heldigt Fenomen, at det er blevet almindeligt saaledes at ikklæde alstens Forpligtelser, der iøvrigt ikke have det Allermindste med Handelsforhold at befille, Bøxfform. Det maa jo ganske vist erkjendes, at det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) har Ret, naar han fremhævede den store Inkonsekvents, der var i, at Bøxfager nu herefter, naar de bleve Gjøsteretsfager, kun paakjendtes af en enkelt Dommer, hvorimod de nu paakjendes af 5, og denne Inkonsekvents er jo endnu stærkere, naar man erindrer det, som det ærede Medlem for Ribe havns 1ste Valgkreds (Rimestad) fremhævede, at naar Gjøsteretsfager behandles ved Gjølds-kommissionen, ville de blive paakjendte af 5 Dommere, hvorimod de ved Gjøsteretten kun paakjendes af 1. Jeg tror, det er ganske klart, at det er en Inkonsekvents, og jeg erkjender, at der vistnok kunde være Anledning til at rette den, dersom man overhovedet vil bibeholde Gjøsteretsbehandlingen her. Forsaavidt det blev fremhævet af en anden æret Laler, at der var en Uklarhed tilføede i § 2, navnlig i sidste Stykke, idet det ikke længer